

מישיב גבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א



קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

עוצרים את מסע הזלזול

לקחת זאת מאתנו.

ומטרתנו ככהנים בעבודתם, לקחת את החלק הזה שגפל כביכול ממעל, להוציאו מתוך הרפש, לזכוכ, להקריבו, ולהחזירו לשורשו, להיות אחדו ודבוק בבוראו.

"בוהר הקדוש (עקב ערי): מובא: שכאשר האדם מברך ברכה בכונה הרי זה כאילו מקריב מנחה טהורה בביהמ"ק להקב"ה..."

לקחת מאכל הנראה מגושם ומרוחק משורשו ולהעיד עליו שהבורא בראו, זה הוא חלק מעבודת הבכורה, הקרבת הבריאה לשורשה. כל כך פשוט!!! - לא כמו אותו תאום שזלזל בבכורה, שהרבי סיפר בחיידר על כך שלאחר שזלל לחם ונזיד העדשים, ברח מבלי לברך ברכת המזון.

"הקב"ה מתחנן אלינו: מ'ה ה' שואל מעמך" - שעולה על מא"ה ברכות - מה ה' שואל, כמה קלה היא הברכה, והלשון 'מה' אומרים המפרשים היא מלשון קל ונוח, כמו שבארנו שהגמרא עצמה מגדירה זאת כמילתא זוטרתא, ומדוע לא נשקיע כמה רגעים ספורים נוספים בכל יום למלא רצון בוראנו

יתברך שמו.

באמת למה? הרי זה כך כך קל?!

כי "אינו מרגשים את גודל מעלתו, כי העולם מגושם מאד. אבל אנו צריכים להאמין בזה שאנו בנים לה' אלקינו, ועלינו להשתוקק שכל יהודי ימליך את השי"ת, להמליכו ולייחדו, לדעת שיש לנו מלך מלכי המלכים הקב"ה, הוא אחד יחיד ומיוחד, הוא ברא את העולם כהרף עין, והוא ית' אבינו וקרא לנו בנים לה' אלקינו, יש לנו את הזכות הגדולה ביותר בבריאה.

"...כי מי שיועד קצת בידעתו ית"ש, יודע שעיקר התענוגים והשעשועים של השי"ת הוא רק שאנחנו מעולם השפל הזה נגדל ונקדש שמו ית' וכו', כי עיקר התענוג והשעשוע שלו כשעולה למעלה העבודה של עולם השפל הזה..."

בקיצור, עלינו להפסיק את מסע הזלזול האדמוני, להפוך לברי-דעת ולהעריך ולייקר את עצמנו, את נעימות גורלנו ואת יופי ירושתנו, או אז בוודאי נאמר בשמחה ובחיות: ברוך אתה ה'... - מלך העולם - שהכל נהיה בדברו...

מסתובב לו היתום בין האשפות, מחפש שאריות מזון להחיות נפשו. זר לא יבין. היאומן כי יסופר, כל כך הרבה ארגוני צדקה קמו להם בעולמינו ועדיין מסתובב לו יתום שכזה; רעב, יחף ורועד.

על אתר ישלוף עובר-האורח המזדמן, שטר בן מאה ומעלה, אותו יושיט היישר לידיו של האומלל בן השלש עשרה... אלא שבדיק באותם רגעים יהיה היתום עסוק במיון שללו, פעם תהיה זו שקית קרועה של טשולנט אותה הצליח לחלץ, ופעם יהיה זה ארגז מרוח ברוסס פירות העונה...

ומה עם השטר?

"כאלו יש לי הרבה!" - נוהג היתום להשיב למרחמיו הרבים - "מה יש לי מזה, וכי ניתן לאכול שטרות?"

לא פלא שאחיו התאום חושב רבות איך לקבל מידי אחיו שטר-מכירה על אוצר השטרות הרבים שירש אחיו חסר הדעה הנובר באשפות. במקום לחיות כמלך, חי הוא כאחרון הדלפונים... ועוד מרגיש את עצמו א גרויסער אויבער חוכם...

בוודאי מכים הינכם באצבע צרידא, אוהה משל נאה, מזכיר בהחלט את הסיפור עם התאום האדמוני, זה האומלל שזכה ל"בכורה" ולא הבין במהותה...

דא עקא שהסיפור לא הסתיים אי שם בעבר הרחוק, את אותות הזלזול בבכורה מלכה האדמוני בליבנו עד לימינו אלה. עדיין ישנם אומללים רבים הנוברים באשפותיו של העולם הזה, רחוקים מלהבין במהותה של אותה ירושה נצחית:

"כל נפש ישראל הוא חלק אלוה ממעל, ומצד שורש נשמתו הוא גדול מאד".

מיליוני שנות חיים לא יספיקו להשגת עומק המושג הבלתי מושג הזה, אך די בכך שנשכיל ולו במעט שאין אנו גושי בשר המורכבים מטשולנט וגידולי שדה, אלא "חלק אלקי ממעל" - כך כפשוטו!!!

"וגם כאשר מעוות היהדי את דרכו ועובר על חטאים ח"ו, הרי הוא כאבן היקרה ביותר בעולם שמכוסה בטיט. כי אינו יכולים לתאר את עוצם גודל מעלתו משרשנו, שישראל עלו במחשבה תחילה, ולא ניתן לשום כוח בעולם

• שאלה • מובא שע"י אהבת ישראל נחשב הזכויות של אחרים כאילו עשה בעצמו, אם כן מה לי להתאמץ בעבודת ה', הרי אוכל לזכות לכל ע"י אהבת ישראל?

תשובה: זה פשוט וברור שכאשר זו היא כוונתו, בחכמות ופשטות, כאלו, אין זה אהבת ישראל ואינו כלום.

אהבת ישראל היא הידיעה שכ"א מישראל הינו חלק אלוה ממעל ממש. ובשורש אנו אחד, ומכוון לקיים מצוות עשה מדאורייתא של ואהבת לרעך כמוך, וכשרואה את חברו שעושה איזה דבר טוב, במקום לחפש בזה החסרון (כנטיית הלב של היצר וזאת כדי לנחם את עצמו שאינו זוכה לזה). אדרבה הוא מתמלא בשמחה שלהשי"ת יש נחת מברואיו, אזי נשמתו מתקשרת בעשייה של השני ונחשב לו שעשה בעצמו.

• שאלה • מצינו באנשים פשוטים שע"י מעשה אחד זכו למדרגות שאחרים זכו רק אחר גייעות עצומות מה הביאור בזה?

תשובה: סתמא עשו הרבה דברים קודם לכן לפי מדרגתם שלכן זיכו אותם משמיימים לידי כן, ואפילו אם לא בגלגול זה בוודאי בגלגולים הקודמים התאמצו מאוד בעבודת ה' ועתה קיבלו השכר.

ראיתי בספר אחד כמדומה במהרש"א שהידיעה מתורת הגלגול פותרת הרבה שאלות בהנהגת העולם ולדוגמא שיש ילד אחד שמבין תיכף ומיד מה שלומד וליבו פתוח כאולם, וחברו מתייגע בגייעה עצומה ובקושי רב נכנסים הדברים במוחו, אין זאת אלא שחברו כבר התאמץ והתייגע בגלגול הקודם והוא כאילו באמצע שנותיו ויודע הדברים מקודם.



ויעקב איש תם

אחת מפלאות הבורא ית', שהתמימות המושלמת והחכמה הגדולה ביותר [הנראים כתרתי דסתרי בעיני ההמון] מתאימים זה לזה ומשלימים זה את זה, ויחדיו יהיו תמים.

וזה מרומם בנוטריקון של השם 'יעקב', כרמז לשלימות החכמה והתמימות; 'יוד' מרמזת לחכמה עליזת [יוד חכמה קדומה], ו'יעקב' מרמז 'למלכות', תמימות. כלומר ה'יעקב' וה'יוד' שהם התמימות והחכמה, אחד הם בל ייפרדו. וזה מרומם ב'יעקב איש תם', כי יעקב מרמז על החכמה (כתרגום 'ויעקבני' 'וחכמני') והשבח היחיד הנאמר עליו בתורה הוא 'איש תם' - התמימות היא הכלי הנפלא המדויק ביותר לקבלת החכמה...

(אור"א אמונה ותפילה, ד)

מכרה... את בכורתך לי

מובא בליקוטי מוהר"ן (סימן ב') וז"ל: ויוסף ששמר את הברית נטל את הבכורה שהיא בחי' עבודת התפילה, בחי' פי שנים. כי התפילה היא פי שנים שיש בהם שבחו של מקום ושאלת צרכיו בחי' חרב פיפיות בידם, שתי פיות, עכ"ל. בכורה היא הארה, הארה נפלאה השייכת לתפילה. והנה גם עשיו כשהבכורה היתה בידי היתה לו הארה גדולה מאד, הארה של בכורה, הארה של פי שנים שהיא כאמור הארה של תפילה, כמו שכתב רבינו שענין התפילה הוא חרב פיפיות, שיש בה פי שנים, שבחו של מקום ושאלת צרכיו, אבל הרע התגבר עליו ולא הוציא לפועל את סגולת הבכורה שהיתה בו. כי אילו היה עשיו מגביר את הטוב ומכלה את הרע, היה לנו עוד 'יעקב', ויתכן שהיה עוד עולה על יעקב, כי הוא היה הבכור. ואילו יעקב קיים בו זכה נוטל חלקו וחלק חבירו בגן עדן' (תחינוג 10) וקנה ממנו את הבכורה, שהיא כאמור הארה בתפילה, נשמה של תפילה, ונעצמות בתפילה.

(אוסף אמרים - אמונה ותפילה מאמר ח')

ויעקבני - וחכמני

ענין קדושת הבכורות הוא, כי הנה כל הנצחונות שהבע"ד נוהל אצל האדם, הוא משום שתמיד מודרו ומקדים את האדם, כי מיד בלידת האדם הוא כבר מופיע, כמ"ש (בראשית ד' ז') "לפתח חטאת רובץ", כי מיד בצאת אדם לאויר העולם, יש בו כבר הרגשת ושאיפת החומר, כתאות האכילה ועוד כהנה וכהנה, כמ"ש (איוב יא יב) "ועיר פרא אדם יולד", ועד שהוא זוכה לדעת האמת שהעולם הזה אינו עיקר, והחומר אינו אלא מרכבה להדעת, כבר קנה הבע"ד שביטתו ועשה חזקה אצלו, ואז עליו להתחיל ללחום נגדו, לאחר שכבר נטבע בו מאז לידתו, ומכאן שורש הנצחונות הרבים של היצצה"ד (עין כע"ז בס' חובות הלבבות בפתחת לשער הבחינה).

וזה היתה חכמתו של יעקב אבינו ע"ה - 'ויעקבני', שתרגם אונקלוס 'וחכמני', שסיבב את עשו מיד בצאתו לאויר העולם, עד שלבסוף היה הוא הבכור, והוציא את היצצה"ד מחזקתו. וזה היה הענין שהקב"ה הכניע את הבכורות דסט"א - להתוודע ולהגלות שהבכור האמיתי הוא הבכור דקדושה (בני בכורי ישראל), שנוכח להתאמץ ולהתחכם ליטול מהם את החזקה ולכבוש אותם תחת ידי הקדושה.

(ונכתב בספר - ח"ב, מאמר חיים של בהירות)

ע"י זה אשרינו לעולמי עד ולנצח נצחים בגשמיות וברוחניות.

מתוך שיחת הכנה לר"ה לתלמידי ישיבת תולדות אהרן

אני חוזר ואומר, יהא שמיא רבא בכונה, ושמירת הברית במחשבה בדיבור ובמעשה, ע"ז אנחנו קרובים להקב"ה, וזוכים לדביקות נפלאה בעולם הבא, דביקות נפלא להנות מזיו השכינה ממש. אשרינו מה טוב חלקינו.

זה נקרא 'חיים', כי לאחר המות אם לא נשאר כלום מהאדם, זה לא נקרא לחיות, זה סתם היה חלום. אבל מי שזוכה להתקדש בעו"ז, הוא חי חיים אמיתיים, חיים של קדושה. כל רגע שהוא חי, הוא תענוג נפלא.

הקב"ה יעזור לכם לענות יהא שמיא רבא בכונה נפלאה, בתכלית הכונה. זה ביחד עם שמירת הברית במחשבה דיבור ומעשה במסירות נפש ממש, ע"ז אנחנו בנים חביבים אצל הבורא יתברך.

מה יעשה בחור אם הוא מקבל על עצמו איזה קבלה, ולאחר תקופה הוא שוכח את ההתחדשות, איך יחזיק מעמד עם קבלה אחת לכל ימי חייו?

באמת שלאחר שהבחרים מקבלים על עצמם קבלה ביחד, צריכים החברים לשאול זה את זה 'איפה אתה אוחז? כל אחד יהיה מוכן, שהחברים ישאלו אותו איפה הוא אוחז, שיהיה לו מה לענות...

עכ"פ אמירת יהא שמיא רבא מבורך בכונה ושמירת הברית, זה הכנה דרבה לכל הישועות ולכל הברכות.

מדוע הביא לנו הקב"ה את הנסינונות? ומה עושים עם העבר?

הענין בא כדי לתקן את העבר. בכל עת שבא נסיון של שמירת עיניים, וזוכה לסגור כראוי את העיניים, זכה למחוק פגם שנפגם קודם.

הבחורים היה להם קבלה
בישיבה שלא לדבר קודם
התפילה, וב"ה עמדו בזה
כראוי. עתה הם באים
לשמוע דברי הכנה לימים
הנוראים הבעל"ט.

אשריכם.

כשעומדים עם רצון קדוש לעבוד את השי"ת באהבה, בחיבה, ובמסירות נפש.

ומכל שכן לעבוד את השי"ת בשמירת הברית במסירות נפש ממש.

כשיש איזה נסיון, כמה שזה קשה, יותר מהמותר, אבל אני מסכים להרוג את עצמי לכבוד ה', ורק אז מתחיל החיים, ומתחילים להאיר אורות באמונה ובדביקות, ושכרו לעולמי עד ולנצח נצחים בעבור כל נסיון שהוא זוכה לעמוד בו, אפילו כשמתגבר על הסתכלות אחת יזכה לשכר הגדול ביותר בעולם.

אשרינו מה טוב חלקינו שיש לנו במה לעבוד את הבורא עולם הגדול, ולהתקרב אליו. אנחנו נקראים בנים לה' אלקינו, ואנו מתנהגים כמו בניו של הקב"ה, וזה ע"י שמירת הברית, ע"ז אנחנו בנים חביבים אצל השי"ת.

הבחורים שואלים איזה
קבלה טובה יקבלו על
עצמם לקראת השנה
החדשה.

ראשית כל יש לענות אמן יהא שמיא רבא מבורך בתכלית הכונה, זה ממתיק כל הדינים, וזה פועל כל הישועות.

הענין הזה יחד עם שמירת הברית, על ידי זה אשרינו לעולמי עד ולנצח נצחים בגשמיות וברוחניות.

ולאחיו יאמר חזק

ובאמת שיש הרבה לדבר בענין זה, זהו טוב נצחי לעולמי עד ולנצח נצחים, טוב בעולם הזה וטוב בעולם הבא. כי על קנין המידות טובות משלם השי"ת פירות בעולם הזה, והקרן עומדת וקיימת לו לעולם הבא!

לימוד נורא

יש ספר שחיבר רבי בנימין הרופא - מתקופת הראשונים, כמדומני שהוא נקרא בשם "ספר המידות"... הוא מביא שם דבר נורא...

ואלו תוכן דבריו. כי הנה כאשר כתוב בתורה: "וידבר ה' אל משה לאמר" - הכוונה הפשוטה על תיבת 'לאמר' הוא, שהשי"ת נותן רשות למשה רבינו למסור הדבר לישראל. והיינו: "וידבר ה' אל משה לאמר" - לישראל.

- אמנם לכאורה קשה על זה. בשעת קבלת התורה - בשעה שכלל ישראל שמעו קול אלקים מדבר אליהם מתוך האש "פְּנִיִם בְּפָנִים דְּבַר ה' עִמָּכֶם", אומר הכתוב (שמות כ, א): "וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַמְרֹךְ" - מהו 'לאמר', הרי השי"ת בעצמו דיבר עמם פנים בפנים.

אלא מבאר המדרש דבר נורא. שהשי"ת הראה בזה ענין דרך ארץ נפלא, א מורא'דיגע זאך, א געוואלדיגע זאך. וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר' הכוונה הוא שהשי"ת ביקש בכיכול רשות ממשה רבינו ע"ה, וכאילו אמר לו; אתה הרי המנהיג של עם ישראל, האם תתן לי רשות לדבר אליהם את עשרת הדברים? דרך ארץ! דרך ארץ!

למדך דרך ארץ

...והנה משה רבינו העלה ורומם את עם בני ישראל במשך ארבעים ושמונה ימי הספירה למדרגות גלות ביותר, בכיסופין והשתוקקות נמרץ להשי"ת, הוא העלה אותם ממ"ט שערי טומאה עד לדרגה גבוהה של "פְּנִיִם בְּפָנִים דְּבַר ה' עִמָּכֶם", כל זה היה רק בכוחו הגדול של משה רבינו ע"ה.

...וכיון שמשה רבינו הוא זה אשר הביא את ישראל לדרגתם הרוממה, לכן כאשר השי"ת עומד להתגלות אליהם לראשונה, הוא נטל רשות מהמנהיג שלהם, וכביכול שאל אותם: האם אתה נותן לי רשות לדבר עמם? ורק אחר כך דיבר עמנו את הדברים האלה!

ובזה הראה השי"ת גדולת ענותנותו ומידת דרך ארץ נפלא ביותר - מידתו של הקב"ה, ענותנותו של הקב"ה - דרך ארץ, מדות. ולפי זה יומתק ביותר מאמר חכמינו (ראה ויקרא רבה ט, א): "דרך ארץ קדמה לתורה" - כי לפני נתינת התורה העניק לנו השי"ת שיעור נפלא ביותר במידה זו דרך ארץ.

באמת יהיה ראוי לכך! ביז ער וועט דאס ווערד זיין! זהו הדעת תורה!

מילים של תחיה

הרי ידוע שיחתו הקדושה של רביה"ק (שיחות הר"ן, אות מ"ג): "על ידי השמחה יכולין להחיות אדם אחר. כי יש בני אדם שיש להם יסורים גדולים ונוראים רחמנא לצלן ואי אפשר להם לספר מה שבלבם. והם היו רוצים לספר אך אין להם בפני מי לספר ולהשיח עמו את כל אשר עם לבבם. והם הולכים מלאים יסורים ודאגות, וכשבא אדם עם פנים שוחקות יכול להחיות אותם ממש, ולהחיות אדם אינו דבר ריק כי הוא דבר גדול מאד. וכמו שמואב בגמרא (תענית כב.): מהני תרי בדחי שזכו למה שזכו על ידי זה שהיו משמחים בני אדם."

הביטו וראו! איך יכולים להציל נפש יקרה עם מילה טובה! עם חיוזק ועידוד קטן! דא זעהט מען וואס דאס הייסט אז מען קען ראטעווען א מענטשן מיט א גוט ווארט!

הרה"ח ר' יונה לעבל ע"ה היה מרגלא בפומיה ללמוד משיחה זו, כמה יש לנו לשמוח בזה בעצמו שיכולים להחיות נפש מישראל: "א קלייניקייט צו מחיה זיין א אידיש?" - רביה"ק ידע מהות החיות שיכולים להחיות נפש מישראל!

וכמו אם האדם היה נלכד במצודה ואינו יכול לצאת ממנה, כך ישנם בני אדם שניצודים במצודה של הסטרא אחרא, הבעל דבר מסבב אותם מכל צד, דוב אורב הוא להם בכל צעד ושעל, ונוסף על זה הם המעברים והעצבות ומרה שחורה, והעצבים שגם כן מקורם מהבעל דבר, כל אלו מונעים מהם לעבוד את ה'. וכאשר איש אחד פונה לאדם כזה במאור פנים אזי יכול להחיותו לתחיה ממש! פשוטו כמשמעו!

ולכן אכן האיר הבעל שם טוב הק' זי"ע הענין של שמחה, להתאסף ולשיר ביחד, לעורר רגשי הלב יחדיו, ובפרט כאשר הוא באחדות ואהבת חברים יש לזה כוח מופלא ביותר - דאס איז א געוואלד! א געוואלד! א געוואלדיגע זאך! דאס גאנצער יהדות איז תלוי אין דעם, דאס גאנצער יהדות! כל היהדות ממש תלוי בזה!

להציל נפש מישראל

היה אצלי לפני הרבה שנים בחור בן גרושים, מצבו הרוחני היה בשיא הירידה, הוא כבר היה מחלל שבת רח"ל, הוא גר כאן בארץ הקודש ואילו הוריו גרו בחוץ לארץ, משפחה שבורה אשר עברה עליה הרבה מעברים ל"ע. הבחור עצמו למד כאן בשיבה חשובה וירד מן הדרך, עד שהתדרדר עד כדי חילול שבת רח"ל.

הוא בא אלי כשהוא שבור ורוצץ, האמת אומר, שאיני יודע אם היה שבור מחמת החילולי שבת או מחמת סיבה אחרת, אך הוא נפל והתדרדר לזוהמא נוראה והיה שבור לגמרי ממצבו.

על כל פנים הבחור הנ"ל עדיין היה בדעתו לחלל שבת כשבא לפני... רק היה אחד שהתחבר אליו לדבר עמו לעודדו ולחזקו, ואם כי לא העיר לו על שום דבר, אך דיבר על לבו שיעלה וידבר עמי.

בין הדברים שדיבר עמי סיפר לי דבר נורא. הוא גולל לפני איך שלמד בשיבה חשובה, אך היות שהוא בא ממשפחה שבורה, לא היה לו מי שיחזיק ממנו ויעודדו, לא היה לו מי שיחשיב אותו וירומם את רוחו, וכך בין הדברים נפלס מפיו על הסיבה שבא אלי: "חייב אתה להאמין, בשיבה בה למדת, אם היה אחד שהיה מכבד אותי, אחד שיחזיק ממני, שיתכל עלי בהבטה מכובדת, אזי לא הייתי מגיע למצב שאני כעת!" - כך סיפר לי במרירות. ונתן לי דוגמא לדבר: "אם רק היו שמים אותי כמשגיח לילדים וצעירי הצאן - משהו של חשיבות" - זה מה שהיה חסר לו...

והרי זה הפלא ופלא! "לא הייתי מגיע למצב שהגעתי!". הביטו וראו! איך יכולים להציל נפש יקרה עם מילה טובה! עם חיוזק ועידוד קטן! דא זעהט מען וואס דאס הייסט אז מען קען ראטעווען א מענטשן מיט א גוט ווארט!

שתי קצוות הכבוד

ובאמת בדעת תורתנו הקדושה רואים בענין זה דבר נפלא. מצד אחד צריך האדם להתרחק כמטחוי קשת מכל נדנדו של גאווה וכבוד, ומצד שני יש חיוב לכבד את הבריות, לכבד את הזולת, לעודד את השני, זהו הדעת תורה! חז"ל אומרים לנו שזהו דעת הבורא, זאת אומרת שכלפי עצמו צריך האדם לברוח מכבוד בכל הכות, לבטל כבודו ולקבל בזיונות באהבה, ועל ידי זה מודככים לגמרי 'משערת ראשו עד ציפורני רגליו' מכל העוונות, אלע עוונות! מוחלין לו על כל עוונותיו! - זהו האדם כלפי עצמו.

אולם לגבי השני - אנו צריכים לכבדו בכל הכבוד! לרוממו ולעודדו! להחזיק ממנו! מרומם זיין! האלטן פון יענעם! להחזיק ממנו עד שהוא



רבת צררוני מנעורי - יאמר נא ישראל

ב"ה אור ליום ו' נצבים אלול תשל"ד פעה"ק ירושלים ת"ו בב"א

בראשית, ואין זה כוונת הבורא ית"ש, שהרי הכל מאתו לטובת הנצחית של האדם.

אחד מהיסודות העיקריים החשובים בסודות האר"י הק' הוא להמתיק את הדינין, ואע"פ שזה מכון בעיקר על רזי האר"י וסודותיו הק' הגנויים, חלה גם החובה הפשוטה על כל אחד ואחד. וכל הדינים העוברים על האדם הם כדי שיקבלם באהבה ויתפלל עליהם וימתיקם, כי זאת מחוייבים לדעת, שאין השי"ת נותן לאדם דבר שאי אפשר לו להתגבר עליו ולהמתיקו.

יש מדרש על הפסוק "רבת צררוני מנעורי יאמר נא ישראל. רבת צררוני מנעורי גם לא יכלו ל" (תהלים קכט, א ב). ומפרש המדרש, שזה נאמר על יעקב אבינו עה"ש (ראה בר"ר וישלח פרק קט) היינו ישראל סבא, שאמר בעת זקנתו "רבת צררוני מנעורי" אמר לו הקב"ה, "יכלו לך או לא יכלו לך, למה אתה אומר חצי דבר?" והשיב יעקב: "אמת נכון הדבר, רבת צררוני מנעורי גם לא יכלו ל" ע"כ. משמע מכאן שזה התכלית, שהיסורים לא יוכלו להפיל את האדם ולשברו, אלא אדרבא, עליו להמתיקם לאט לאט, והמה יאבדו והוא יעמוד.

...כל זה מה שפלט הקולמוס, ותושע בבני חיי ומוזני רוחא תדירה ובניך יהיו שתולים כזיתים סביב לשלחנך, ותכתב ותחתם בכתיבה ותחיתמה טובה לשנה טובה ומתוקה בגוף ונפש ולחיים טובים ארוכים, ששים ושמהים בהרמת קרן מלכותו יתברך בביאת גואל צדק וישועת הכלל והפרט במהרה דידן.

יעקב מאיר שכטער בן ח"י דינה

לכבוד יד"ג ולבבי האברך היקר הרה"ח... שליט"א ושלמיה ישגא לחרא.

ראשית תבין לדון אותי לכך זכות על שאיחרתי עד כה כ"כ מכתבי אליך מרוב הטרדות...

שאלת אותי מה נשמע עם הבני הנעורים שלנו, ב"ה שיש לנו כעת דור חשוב מבני הנעורים, בני דעה ולמדנים, השיעור שהי לנו בכל יום ג' נתחדש זה כלפני שנה, והשיעור הזה מתקיים בביתי בצהרונים. וכן בכל מוצאי ש"ק מתאספים בבית מדרשינו "פאר הנחל" בתל ארזה כעשרים בחורי חמד מבני חבורתנו לסעודת מלוה מלכא ואמירת תורה, ומירות וריקודים.

האברך... אמר לי שהוא נוסע למחנכים על הימים טובים, הוא צריך ישועה ואקוה שהירידה אצלו תהיה לו לישועה ותכלית עליה בעזר השי"ת, והעיקר שהשי"ת יתן לו כה שלא להתמוטט עד שיעבור הכל לשלום.

כי הגה על כל אחד עובר ועובר, ועיקר העצה היא שהאדם צריך להתרגל להשקט ולהקטין ולקבל באהבה ולהתנהג בדעת ובהשכל, וע"ז הצרות נמתקין, המתקה בתר המתקה, והאדם עובר עליהם ונשאר על עמדו על אף הכל, משא"כ אם האדם נשבר בקרבו ואינו עומד בגבורה ובקבלה כראוי, אזי הצרות מדכאין אותו ח"ו. נמצא שנתהפכו כאן סדרי

סיפורים ולקחיהם
מאת מו"ר שליט"א

נפשות
חסידי



ועתה
לו ה

כתוב "ויאמינו בה' ובמשה עבדו" ועתה אמרו "היש ה' בקרבנו" - כי זה כבר היה מטומאת עמלק אשר קרך בדרך שהכניס קרירות באמונה הקדושה - ולימד אותם משה רבינו ע"ה מה העצה לזה - "ויהי ידיו אמונה" וכדברי התרגום "והוא ידוהי פרישן בצלו" - כלומר שהעצה היחידה על בלבולי אמונה הוא להתפלל להשי"ת, והראה זאת לכל ישראל שבעת חולשה מאמונה אזי מבקשים מהשי"ת, והיא העצה המועילה מאד על תיקון האמונה שנחלשה ח"ו מבלבולים שונים.

כאשר שמע זאת רבי פנחס מקאריץ מפי הבעש"ט הק' נהפך לאיש אחר, בהתחדשות עצומה בעבודת השי"ת בהתעלות מעלה מעלה, לגמרי לגמרי.

התולדות זצ"ל סיפר, שמעתי שפעם אחת היה הרב הצדיק רבי פנחס מקאריץ נבון בענין עבודתו לה' יתברך, והבין שצריך ליסע אל הבעש"ט, אך לא היה לו ממון להוצאות, אבל הבעש"ט הרגיש בדבר, ותיקף שמע רבי פנחס שהבעש"ט בא לעירו, ורץ אליו מיד בשמחה, ושמע שאומר תורה על הפסוק "ויהי ידיו אמונה וכו'"

וכה היו דבריו הק': לפעמים יקרה לאדם שנבון מעט בענין אמונת השם יתברך, שהבע"ד מפילו לאיזה בלבול, והעצה היחידה לזה, שיבקש רחמים מהשי"ת שתהיה לו אמונה, וכאשר יקבל אמונה ינצל מהבלבול ויוכל לעלות מעלה מעלה.

ודרש זאת על מה שכתוב לפני 'ויבא עמלק' "היש ה' בקרבנו אם אין", כי הרי לפני זה

ניצוצ קודש ממאמרי
ומכתבי מוריני שליט"א

ניצוצ
אחד!

בעומק
עומק הלב
נמצאת
תמיד נקודה
נעלמת
המתאווה
לשוב
לשרשה